

vi nemlig sikre på, at det bliver inde bag de lukkede døre hos finansministeren eller skatteministeren, at de store forkromede løsninger bliver fundet. Så bliver de præsenteret i en samlet pakke for borgerne og vedtaget her i Folketingssalen, uden at det er muligt at gå ned i detaljen. Vi har ønsket at prøve at gå den anden vej og bringe den debat, der er om, at der skal være balance, ind i Folketinget ved nu at foreslå noget konkret og så se, hvordan det bliver modtaget.

Jeg må desværre sige, at modtagelsen var præcis, som jeg havde forventet, nemlig at man afviser det med det hav af gode argumenter, man altid vil finde, imod alle de besparelsesforslag, der bliver fremsat herinde. Og resultatet ved vi alle sammen bliver, at der ikke kommer nogen seriøse besparelser, at der ikke kommer egentlige besparelser på budgettet, og at staten fortsætter med sine driftsunderskud, på trods af at jeg tror, at alle folketingspolitikere, når vi er rundt og tale i forsamlingshusene eller til møder på kroer overalt i landet, er enige om, at vi nu skal have gjort op med de løbende underskud og have overskud, så vi kan begynde at betale af på statens alt for store milliardgæld.

Jeg vil godt gøre en bemærkning om det med provenuet. Der er flere, der har været inde på, om man kan regne med, at det her vil kunne give en besparelse i de offentligt udbetalte ydelser på cirka 1,2 mia. kr., som vi har angivet i beslutningsforslaget. Det er jo ikke et tal, som vi selv har fundet frem til i Dansk Folkeparti. Det er den besparelsesstørrelsesorden, som Skatteministeriet har regnet ud over for Ole Krohn fra Det Fri Aktuelt, og som vi har fundet i et telefonnotat fra Skatteministeriet fra januar 1996; deri angives, at man udbetaler ydelser til husstande med indtægter over 500.000 kr. på 1,2 milliarder kr.

Den samlede ramme for de ydelser, vi her taler om, er altså fra 1997 indregnet i forslag til finanslov for 1997 med 9,4 mia. kr. Det er altså udgangspunktet. Det, vi foreslår, er, at man finder 1,2 mia. kr. på de samlede udgifter til børnefamilier, dvs. børnechecks på de 9,4 mia. kr. Det mener vi at man burde kunne finde frem til i betragtning af den alt for store regning, man skubber frem på grund af løbende budgetunderskud til de kommende generationer.

Det mener vi sagtens man burde kunne finde frem til, men jeg skal med det samme her ved førstebehandlingen af beslutningsforslaget sige, og det er selvfølgelig i særdeleshed til hr. Jes Lunde, som var positiv over for forslaget – og

tak for det – at vi har angivet i bemærkningerne og i selve forslaget, og det mener vi selvfølgelig seriøst, at vi ville til at se på, om man kan skruet det sammen på en anden måde, end vi har angivet.

Vi er helt åbne over for andre måder at skruet det sammen på. Vi er også åbne over for den idé, som en anden ordfører kom med tidligere i debatten, om, at man så på, om man med et mindre administrativt bøvvl kunne regulere de udgifter, børnefamilierne havde til daginstitutioner. Det er vi også interesseret i.

Det, der er afgørende for os, er altså, at vi bringer diskussionen om besparelse på de offentlige budgetter ind fra at være diskussioner, der finder sted til nytårsstævner på Nyborg Strand, til at være noget konkret, der finder sted her i Folketingssalen, så alle har en mulighed for at overvære det og finde ud af, hvordan de forskellige partier stiller sig til de forslag.

Jeg vil godt sige til skatteministeren og til den socialdemokratiske ordfører, at når jeg i særdeleshed ikke er overrasket over afvisningen fra de to personer, skyldes det selvfølgelig de signaler, som kom fra den socialdemokratiske kongres sidste efterår. Der var der jo flere ledende socialdemokrater, som klart markerede, at de ikke mente, at man skulle begynde at skære i de offentlige ydelser til den mere velstillede del af befolkningen, for, som man sagde, så ville man risikere, at man mistede solidariteten fra de velstillede side – således definerede man det – over for selve velfærdssystemet, velfærdssamfundet.

Det er klart, at når man har den, kan man sige, bestikkelsesfilosofi om, at det er vigtigt, at alle mennesker her i samfundet får offentlige ydelser, uanset om de har behov for dem, fordi man ellers ikke kan vinde deres stemmer, vil man aldrig nogen sinde få reformeret velfærdssamfundet, så man får målrettet de offentlige ydelser til dem, der virkelig har hjælp behov, og til gengæld siger til alle os, der ikke har behov for at få en check ind ad døren, at vi kan klare os selv.

Det er klart, at det jo stopper, når man har det udgangspunkt, som jeg forstod at Socialdemokratiet havde og udtalte via ledende socialdemokrater på den kongres, der blev afholdt sidste efterår. Det beklager vi, for det stopper også det, der ellers kunne være en frugtbar diskussion.

Alt det andet, som skatteministeren kommer med om, at det ville være administrativt vanskeligt osv., er skægt nok argumenter, som skat-